

A large yellow triangle with a fine, parallel-line texture, pointing downwards, positioned behind the title text.

BEZPEČNĚ NEŠŤASTNĚ

Petra Baštanová

● ■ pointa

Bezpečně nešťastní

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Petra Baštanová

Bezpečně nešťastní – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Petra Bašťanová

**BĚZPEČNĚ
NEŠTĀSTNĚ**

● ■ **pointa**

Copyright © Petra Baštanová, 2020
Ilustrace © Alena Brunhilda Burneleit, 2020

ISBN: 978-80-765-0066-2 tištěná kniha
ISBN: 978-80-765-0067-9 ePub
ISBN: 978-80-765-0068-6 MOBI
ISBN: 978-80-765-0069-3 PDF

*Co říct o psaní
když nevím
jestli mě uzdravuje
nebo ničí¹*

Rupi Kaur

*Oh, I tried to write a book but I misunderstood what I had seen
and so the story made no sense
And stories all depend on whose perspective you prefer
is it an I or is it her
And does it matter in the end²*

Kristine Meredith Flaherty

PŘEDMLUVA

Když jsem poprvé slyšela písničku *Twentysomething* od Jamieho Culluma, byla jsem z ní nadšená. Rozuměla jsem slovům, uměla jsem anglicky! Ne, že bych však tenkrát opravdu rozuměla tomu, o čem se tam zpívá. Naučila jsem se díky ní slovo *lust*, chtíč, které mě tehdy svádělo, připadala jsem si, jako bych věděla něco víc. Ve skutečnosti jsem neměla ani potuchy. Bylo mi nějakých sedmnáct let. Na písničku jsem časem zapomněla a přesedlala na jiné (mezi nimi třeba písnička *22* od Lily Allen, díky které jsem se naučila spojení *one-night stand*). Nedávno jsem na ni zase narazila, protože mi ji Spotify předhodilo jako „mohlo by se vám líbit“. Najednou má ta písnička úplně jiný rozměr. Všechno to tam je. Všechno to, na co se snažím přijít. A přitom to vím už od sedmnácti. Ale někdy holt trochu déle trvá odlišit *love* od *lust*.

Tahle knížka, primárně určená všem *twentysomething*, pracovně nesla podtitul „Setkání osamělých mileniálků“, ale vězte, že holky, které se vám budou na následujících stránkách svěřovat, nejsou reprezentativním vzorkem všech mileniálků. Jde pouze o jejich určitou část, která se snaží přijít na to, co je správné. Slovy Leny Dunham: „Kdybych mohla použít, co jsem se naučila, k tomu, abych vám pomohla přežít jednu blbou brigádu nebo vás ochránila před takovým tím sexem, kdy máte pocit, že byste si radši neměli vyzouvat tenisky, pro případ, že byste během aktu chtěli utéct, pak jsem vděčná za každý svůj přešlap.“³

Doporučuji poslechnout *Twentysomething* a při čtení také všech ostatních písniček, které jsou zmíněny v textu. Nejen kvůli náladě, ale také kvůli textům. Playlist najdete po naskenování QR kódu.

Všechna jména v textu jsou použita náhodně a neodkazují na skutečné osoby. Postavy jsou pouze částečně inspirovány určitými reálnými situacemi.

S trhnutím jsem se probudila. Volá mi. Proč mi volá, proboha?! Jsou to sotva čtyři hodiny, co odešel. Místo hlavy mám střep, žaludek se mi houpe a kruhy pod očima ani nemusím vidět v zrcadle. Cítím je. Připomínají mi, že moje spalování už není nejlepší.

Mám to zvednout? Přestože uplynuly sotva čtyři hodiny, v posteli už po něm nejsou žádné stopy. Vlastně vůbec nikde. Maximálně sklenička od vody ve dřezu. Dokonce i kondom si odnesl zmuchlaný v pěstičce, i když v něm nic nebylo, jako by po sobě chtěl zamést všechny stopy.

„Ahoj. Jsi doma? Potřebuju s tebou mluvit. Aspoň deset minut.“

„Jasně, že jsem, je sobota ráno, mám kocovinu, kde bych asi byla? Tak mluv.“

„Myslel jsem osobně. Můžeme se na chvíli sejít?“

No dobře, kámo. Vyhrabala jsem se z postele a nalila do sebe avokádové smoothie, což byl vlastně jen rozmixované zbytek avokáda, který ani nebylo v akci, protože si můžu dovolit koupit si nezlevněné avokádo. Malá známka luxusu života v jednom.

Na desetiminutový setkání jsem měla deset minut zpoždění. Chtěl se sejít, protože chtěl mít jistotu, že budu mlčet. Věděl, že budu. Věděl, že jsem rozumná holka. Ale stejně si potřeboval vyčistit svědomí. Jeho včerejší sebevědomí bylo to tam. Najednou už to nebyl muž, který mě v náručí přenesl přes cestu, a který dokonce obhajoval nevěru. Najednou přede mnou stál malý chlapec, který potřeboval psychoanalýzu, potřeboval, abych ho uklidnila. Bezva, ještě není ani poledne, stále mám v puse pachutí vína, a už provádím terapii na lavičce na Olšanských hřbitovech. Jsem rozumná holka, co dělá zadarmo psychoanalýzy, pomyslela jsem si sebeironicky.

„Víš, já bych nechtěl, aby mi za dvacet let zaklepal na dveře kluk, co bude vypadat jako já,“ řekl vystrašeně tenhle ještě před chvílí sebevědomý chlap.

„Neboj. Zajímavý, jak automaticky předpokládáš, že by to byl kluk.“

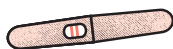
Můj hlas je ledově klidný, i když sama moc klidná nejsem. To, že se ani neudělal, radši nevyslovuji, raněný už je dost.

Jako by mi četl myšlenky. „Víš, ale přece i ten preejakulát...“

„Prostě mi věř. Ničeho se neboj, nejsem a nebudu těhotná.“

Sama si tím nemůžu být jistá, ale on se tváří tak zkroušeně, že bych mu to stejně nikdy neřekla. Je jasné, že se bojí. Kdybych opravdu otěhotněla, byl by to důkaz. Chodící důkaz jeho nevěry. Předsvatební nevěry. Ale on není žádný nevěrník. Je to jen chlap.

„Nezradil jsi ji. Prostě sis jen dokázal, že je to ta pravá, že ti na ní opravdu záleží. Ber to jako takovej sen, prostě se ti to jen zdálo a vystrašilo tě to natolik, že už nikdy nic podobného neuděláš. Všechno zlé je na něco dobré. Běž se domů dospat, a až se probudíš, zapomeň na to. Byl to prostě jen sen.“

Sama jsem to tak brala. I mně najednou začaly hlavou probleskovat útržky ze včerejška. Dokud nás sedělo v hospodě víc, celá parta, byla to zábava. Bylo od něj milý, když se nabídl, že mě doprovodí, což jsem vlastně tak trochu čekala, protože jsme to měli stejným směrem. Na další pivo už jsem se ale zviklat nenechala, chtělo se mi spát. Najednou mě vzal prudce za ruku a ještě prudčeji mě začal líbat. Bylo to tak nečekané, že mi asi tři vteřiny trvalo, než jsem se odtrhla.

„Co blbneš, vždyť se za týden ženíš!“

Podíval se mi hluboce do očí smutným psím pohledem.

„Já vím.“

„Nechci být poslední holka, se kterou si zapícháš, než se na pořád uvážeš k jiné.“ Někomu by to možná zalichotilo, ale já jsem v tom necítila žádné privilegium.

Nic na to neřekl, jen mě znova políbil. A já se znovu odtrhla.

„Tohle není správný.“

Políbil mě do třetice. Uměl to sakra dobře. O to jednodušší bylo rozhodování. Bylo to vlastně nevyhnutelné. On měl klasickou krizi před ženěním, já jsem potřebovala fyzický kontakt. A to jsem se mu ještě v hospodě snažila vysvětlit, že je zbytečný se bát svatby jen kvůli alibistickému strachu, že už nebude nikdy spát s jinou: „Sex na jednu noc je přeceňovanéj. Partnerskej sex, když oba víte, co máte rádi a co chcete, je přece mnohem lepší než nějaká opilecká avantýrka, na které je nejpřitažlivější jen to, že jde o něco nového. S takovou holkou rozhodně nebudeš mít lepší sex než se ženou, kterou sis rozhodl vzít.“

„Určitě to chceš? Jseš si jistej, že tohle chceš udělat?“

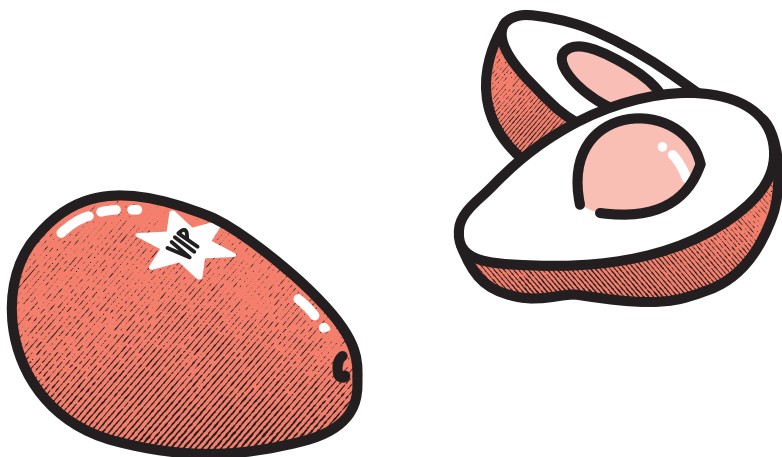
Kývnul očima. Spěšně jsme vyběhli schody do bytu. Možná ho trochu opustila odvaha, protože jsme si ještě dlouho jen tak povídali, převážně o svých milostných životech a o mém bývalém příteli z party, kterému mě prý tenkrát záviděl. Pak jsme se konečně dostali na postel.

„O tomhle jsem tak dlouho snil.“

Přitiskla jsem ho k sobě o to něžněji. A on se přitulil, doslova ke mně přilnul. Najednou jako bych to byla já, kdo má větší paže a větší sílu, ačkoli jsem byla tou, která potřebovala obejmout. Naposled jsem se ho zeptala, jestli to vážně chce udělat. Jenže on už nepřemýšlel, už nemyslel mozkiem. Když bylo po několika dalších vášnivých i mazlivých minutách jasné, že to nikam nespěje, rychle se oblékl a vyrazil domů. Začalo ho dohánět, co udělal. Nebránila jsem mu. Vůbec, ani slovem, ani gestem, ani pohledem. Teprve když za ním zaklaply dveře, překvapila mě náhlá úzkost, jaká mě zaplavila a úplně se mě zmocnila. Něco uvnitř, hluboko, ale přece, si přálo, aby zůstal přes noc. Nemuseli bychom nic dělat. Prostě by tam jen byl se mnou. Opuštěná místnost a obzvlášť rozházená, ještě teplá postel se mi vysmívaly do obličeje. Musela jsem se zasmát sama sobě. Šlo spíš o takový sebelibostivý úšklebek. Zase nezůstal. Kolik jich už nezůstalo. Nikdo nezůstane.

O něj vůbec nešlo. Ať se ožení, očividně je to holka jeho života. Vůbec mi nevadilo, že to nejsem já. Vadilo mi to ticho. Unikající teplo lidského těla. Protože moje tělo bylo studené.

Daniela, 29

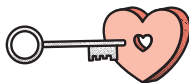

Nejdřív jsem se bála, že přijdu pozdě, protože městská hromadná doprava mi zrovna nepřála, ale naštěstí jsem dorazila tak akorát. Nevím proč, ale měla jsem utkvělou představu, že na tantra masáž se musí přijít v předstihu. S malou dušičkou jsem zazvonila na zvonek, přesně jak stálo v pokynech, a čekala před velkými vraty vedoucími kamsi do dvora. Masér Slavomír, který mi přišel otevřít, vůbec nevypadal jako na fotce na internetu. Byl to on, to jo, ale nevypadal jako masér, nevypadal vlastně ani jako normální chlap. Působil trochu zženštile, byl vysoký, šlachovitý, hodně opálený, a když promluvil, měl strašně tichý medový hlásek. Na první pohled jsem v něj neměla absolutně žádnou důvěru, ale už nešlo couvnout. Teda šlo, vždycky jde couvnout, ale než jsem si stihla cokoliv rozmyslet, vrata už byla zavřená a já stála v průchodu domu.

Masér si mě dovedl do sklepního prostoru upraveného na salon. Vůbec nepromluvil, žádné „jakou jste měla cestu“ nebo něco takového. Vevnitř mi ukázal na sprchu a vysvětlil základní organizační pokyny. Podle instrukcí jsem se osprchovala, zabalila do šátku a usedla na matraci v masážní místnosti, která volně navazovala na koupelnu. Místnost to byla dost malá, asi taková, jakou mají děvky v Amsterdamu v Red Light District, a svítlo tam jen malé světýlko. Další pokyn zněl pootevřít dveře, až budu připravená. Vzala jsem za kliku, ale nic se nestalo, nešlo otevřít. Výborně, jsem tady sotva deset minut a už se mi podařilo zaseknout kliku. V tichu celého salonu (pravděpodobně jsme se tam v tu chvíli nacházeli opravdu jen my dva) bylo moje lomcování klikou celkem dost slyšet. Panika! Nechci tady zůstat uvězněná! Po chvílce mi došlo, že jsem jen otočila klíčem na druhou stranu...

A dál už se všechno děje pomalu i rychle zároveň. Jsem vysvobozená. Usedám na matraci, jako panna před nějakým zasvěcovacím rituálem, a začínám se vážně bát. Masér Slavomír vejde. Má